

Хто це біжить за санчатами з гори вниз? Це я — Миколка! А чому всі на санчатах з гори їдуть, а я пішки біжу? Бо хотів санчата на самий краєчок гори поставити, щоб першим поїхати і найпершим приїхати, а санчата втекли!

— Що, Миколцю, з'їхав першим? — це Петрик із мене сміється...

— Та, то нічого! Друга спроба буде вдалою! — кажу.

— Еге ж! Санчата від тебе ще далі втечуть!

— А завтра ми до бабусі поїдемо в село, в Карпати. Там такі гори! — відповідаю Петрикові, аби він носа не задирав. — А післязавтра мій день народження! Отак!

— Чого ж це твій? Післязавтра Різдво. Це коли всім дітям під ялинку Різдвяний янгол подарунки дарує! До чого тут твій день народження? — здивувався Петро.

— Так у мене день народження цього дня — от подарунки і дарують! А про Різдвяного янгола — то все твої вигадки.

— Миколцю! Додому мерщій!

Це мене мама кличе! Попрощався я з Петриком і побіг додому. Бо треба ще речі зібрати...

Люблю дорогу до бабусі. Я завжди уявляю собі її, як подорож до казкової країни. Спочатку дорога трошки нудна. Зате потім з обох боків дороги ліс — ніби казкова ущелина. А далі брама до того дивного світу: два пагорби, на одному з яких росте чудернацьке дупласте дерево.

І, нарешті, над ставочком, де ми з друзями зазвичай улітку ловимо карасиків, а взимку катаємось на ковзанах, на пагорбі, бабусине село. Тато мені казав, що в долині не будують хат, бо іноді струмок, що впадає у ставок, перетворюється на могутній гірський потік і затоплює всю долину.

Хати стоять тільки на пагорбі й так щільно одна до одної, що все село здається однією казковою фортецею.

У бабусі в хаті пахне дивно і приємно. Землею, дровами і якимись травами. А зараз ще й ялинкою! Я дуже люблю цей запах.

Коли у когось щось болить, бабуся заварює якісь трави, і вже від самого аромату всі хвороби тікають!

І ще, коли засинаєш у бабусі в хаті під теплим ліжником, аромат сушених трав навіває солодкі і дуже цікаві сни.

Із самого ранку бабуся готується до свята. Сьогодні Святвечір, а завтра Різдво!

Мати їй допомагає. У печі щось печеться і пахне так смачно, що тато, аби ми з ним разом «не захлинулись слиною», бере мене з собою на прогулянку.

За пагорбом, на якому стоїть бабусине село, ще один пагорб. На ньому зазвичай випасають череду. А за тим пагорбом ще один, трохи вищий, а за тим — справжня гора. Тато каже, що тут починаються Карпати. Тут немає гострих гірських піків, скель, прірв і ущелин. Карпатські гори плавні. Я якось побачив по телевізору, як на пляжі лежали морські черепахи — їхні панцирі нагадали мені Карпати.

Тато розповів мені якось, що гори також, як і люди, мають вік. Є молоді гори. У них гострі верхівки, вкриті снігом. Вони височіють до самого неба! А Карпати старі. Колись і тут були височезні піки і глибоченні урвища. Але сонце, мороз, вода і вітер за мільйони років обтесали й згладили їх. Великі скелі трошилися і ставали камінцями, камінці перетворювалися на пісок і глину.

Повернулися ми з татом до бабусиної хати.

Я смачненько так попоїв, потім батьки почали мене спати вкладати. А я кажу: «Не буду спати вдень! Я ж не в дитячому садку!»

Але з батьками сперечатися марно. Чому завжди так: самі чимось цікавим займаються, а мені наказ — спати! Спати — не спати, а полежати доведеться...

Чомусь сьогодні я на батьків за цей наказ особливо образився.

От лежу я, лежу та про щось таке собі мрію. Мрію, що пройде зима та й настане літо, як приїду я знов до бабусі. А влітку на луках над річкою та під горами пасуться овечки. І такі вони красиві! І такі милі! Іноді видається день, коли в синьому небі пливуть маленькі пухнасті білі хмаринки, а під небом на зеленій траві пасуться такі ж білі й пухкі вівці й баранчики. Ото краса!

Я просив бабусю, аби вона завела ягня, але та все відмовлялася, кажучи, що й без вівці їй клопоту в господарстві вдосталь.

Набридло мені лежати — встану та піду подивлюся, чим там батьки зайняті, що бабуся робить.

Виходжу на поріг, а мати з хліву виглядає. Побачила мене й лаяти почала: «Чому без шапки? Чому так мало спав? Не ходи сюди — ходи в хату грійся!»

А там у них у хліві щось, мабуть, цікавенне, якщо там і тато, і мама, і бабуся. Вдягнув шапку, чоботи теплі — і знов у хлів.

А звідти тато з бабусею виходять і також на мене майже з лайкою: «Що ти тут забув?! Як не знаєш, що робити, — піди до ставка з кимось пограйся!»

Усі сьогодні мене ображають. Що за день такий?..

Біля ставка тільки один хлопець, з яким я не був знайомий, перевзував з ковзанів у чоботи.

— Привіт! А де всі хлопці, що були тут зранку?

— Пізно прийшов, всі по хатах пішли. Що ти вдень робив? Тут був такий хокей!

— Я спав...

— Фу... Малий! Спиш удень!!!

— А ти не дражнися!

— Та вже нема коли, а то б подражнив тебе, малявку!

Хлопець пішов додому... Усі мене ображають... Я трохи не плакав... Чому до мене всі такі несправедливі? Чому мій янгол-охоронець таке дозволяє? Може, і нема в мене охоронця... І взагалі нема ніяких янголів?.. Я сунув руки в кишені і раптом там щось дзенькнуло. Ключі від нашої квартири! Піду сам пішки додому, в місто. От тоді всі будуть знати, як мене ображати!!!

І, ображений та злий на всіх, я пішов дорогою до міста.

